

VILLÁNYI LÁSZLÓ

## Szavak

Sosem volt gyors észjárású, de mostanában  
egyre gyakrabban fordul elő, hogy nem talál  
valamely szót, megrémül, mi lesz, ha csak  
múlt időben léteznek nyelvi leleményei,  
ha megint órák, napok, sőt évek múltával  
bukkannak föl egy tócsában vagy télikabátom  
zsebében, elvárja, dőljek mellé, hátha kimondja  
délutáni álmában, figyeljem a varjút, mint a diót,  
majd kiejti csőréből, a vakond talán kitúrja  
járatából, nekem kellene eligazodnom  
az olvashatatlan, összevissza firkált kéziraton,  
ha figyelmeztetem, ne írja le századszor is,  
lány, vonat, bicikli, fölfortyan: akkor keressem  
őket gyerekkoromban, a ribiszkebokrok mögött,  
nagyszüleim kertjében rálelhetek a hiány szavaira.

## Nyomozó

Kinevezett rang nélküli nyomozónak,  
még hadnagyként se gondolhatok magamra,  
csak az a lényeg, versében egzotikus nevű  
virágok nyílnak, éjt nappallá téve kereshetek,  
ha azt mondom: szamárlenyer, ingatja fejét,  
mint a tök vigyorog, ha sorolom: csillagfürt,  
csodatölcsér, holdviola, hajnalka, kakukkmák,  
a következményekkel bezzeg nem számol,  
hogy a februári napsütésben, ásóval kezemben,  
kírontok a kertbe, nem csupán Colombo  
választotta az angyali helyett a földi létet,  
bár egy másik életében, kézírásom olvashatatlan,  
mégis tökéletes versként nyílik mindegyik virág.